

have til Hensigt at ville svække adskillige Punkter i denne Skrivelse, og Flertallet har jo ingenlunde adresseret sine Udtalelser til Entreprenørerne. Flertallet i Udvalget har jo slet ikke med Entreprenørerne, men kun med Indenrigsministeren at gjøre. Hvor vidt den høitagtede Minister kan lade Adressen gaa videre, bliver hans egen Sag, men Flertallet har selvfølgelig kun at holde sig til Ministeren. Jeg skal derfor fremdeles hævde i Et og Alt vor Udtalelses Berettigelse, og jeg kan ikke erkende, at den paa nogen Maade er eller bør være svækket ved Udtalelser, der fere komme fra enkelte ærede Medlemmer af Mindretallet. Jeg siger: „bør være svækket“, fordi den kun holder sig til Sagens Realitet, saaledes som denne ligger for i Loven og i de til Loven sig sluttende Kontrakter; men skjøndt vi kunne tage Billighedshensyn overfor visse bestemte Tilfælde, som kunne komme til at foreligge, saa gaar det dog ikke an at tale om Kontraktens Overholdelse i en Tone, som om det ikke gjør Noget, hvis de ikke bleve overholdte. Med Hensyn til Esbjerg Gaan, saa har den høitærede Minister jo ligeledes ment, at vi adresserede vore Udtalelser til Entreprenøren, men heller ikke dette kan jeg erkende Rigtigheden af. Hvorvidt den høitærede Minister kan finde sig besjætt til at lade Adressen gaa videre, skal jeg ikke omtale, men til den nuværende Indenrigsminister personlig er der slet ikke sagt Andet end, hvad han maa tage paa sig. Det er vel sandsynligt, ja endog i et enkelt Tilfælde sikkert, at Adressen kan gaa tilbage til andre Indenrigsministre, men det undersøger Udvalgets Flertal jo aldeles ikke. Jeg tror, at enkelte af de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem fra Lemvig, ikke vare rigtige at fremføre her. Det ærede Medlem sagde om den afgaaede Entreprenør for Gaanen ved Esbjerg, at hans Arbejder vare i høj Grad slet ledede, og at han var i høj Grad usikkert til det Arbejde, som han paatog sig. Disse Udtryk tror jeg, at jeg er forpligtet til at modsig. Jeg tror ikke, at Esbjerg Gaaneanlægs Historie vil kunne bevise deres Rigtighed, og den Bedkommende, som er fraværende, og som staar udenfor Forhandlingen og ikke kan forsvare sig, skal have den Opreisning, at disse Udtryk tilbagevises. Jeg skal ikke dømmen om, hvorvidt Sagen gik daarligt i en vis Forstand, og jeg skal heller ikke dømmen om, hvor Skylden ligger. Nu kan man tale friere derom, end man kunde til en vis Tid, da der var Tale om Proces; men efter min Opfattelse kan Skylden ingenlunde — saaledes som man har forsøgt at gjøre — kastes over paa vedkommende Entreprenør, i alt Fald langt fra i den Forstand, som det her er forsøgt af det ærede Medlem, og som det ogsaa ved andre Leiligheder er slet. Forberedelserne til denne Gaan vare jo Hastværksarbejde, og det viste sig jo noksom, at der var adskillige Ting, som ikke vare saaledes forberedte fra Regjeringens

Side, som de burde have været. Jeg kan heller ikke tilbagefalde mine Ytringer med Hensyn til Forsaaelsen af den Maade, hvorpaa dette Arbejde var ledet, og med Hensyn til den Anerkjendelse, som det har faaet hos Vandbygningsinspektøren. Dette skal jeg imidlertid ikke nu komme ind paa. Det er, som sagt, ikke min Hensigt at kaste en bestemt Skyld paa denne eller hin enkelte Mand, men det er min Hensigt, at forvare imod, at den af Andre kastes over paa en enkelt Side. Den høitærede Minister mente, at vor Dom var noget vel hastig, og at vi skulde have ventet, indtil Fristen var overstreden. Det forekommer mig, at, hvis Udvalgets Flertal havde tiet stille ved denne Leilighed, ligesom Mindretallet har gjort, saa havde vi i Grunden anerkjendt, hvad Overingenieurens Beretning gaar ud paa med Hensyn til Fristen, for rigtig, og naar vi saa senere vilde gjøre vor Ret gjældende imod Entreprenøren i dens yderste Omfang, saa kunde man med Grund behænde Udvalget, at man nu havde tiet stille; thi at tie stille overfor en saadan Beretning, som den Overingenieur fremkom med, det er det Samme som at anerkjende de Overstridelser, som han har bebudet. Det er derfor ikke forhastet; men naar Flertallet har denne Anskuelse om Bigtigheden af at hævde Kontrakten, saa vilde det efter min Opfattelse være ubesindigt at have tiet stille. Naar den høitærede Minister siger, at hvis vi vilde have givet 110,000 Rb. mere, saa kunde vi have faaet Arbejdet fremstyndt, da tror jeg ikke, at det er nysigtigt. Der var en Arkitekt B. Hansen i Randers, som tilbød at overtage samtlige vestjydske Baner for 1,510,000 Rb., uden at der nævnes Noget om, at han skulde have nogen Udsættelse ud over den 1ste Juli. Banen er nu bortliciteret til 1,505,000 Rb., og saa vidt jeg skjønner, er Forfjellen saaledes ikke større end 5,000 Rb. Derimod skal jeg erkende, at blot for den ene Strækning gjorde vedkommende Entreprenør en saadan Forfjæl med Hensyn til Tidsfristen, at de, dersom Fristen med Hensyn til den vestjydske Bane kunde udsættes til 1ste Februar 1875, endog tilbøde at bygge den for 85,000 Rb. mindre, end dersom den skulde gjøres særdis til den i Loven fastsatte Frist. Derved have de saaledes selv sat en Tagt paa, hvilken Betydning det har at overskrive Udførelsen, hvilket Mindretallet nu synes at ville forsvare. Jeg kan saaledes ikke vide, hvor de 110,000 Rb. ere komne fra. Der var desuden adskillige andre Ting i denne Kontrakt ifjor, som kunde have foranlediget en Kritik, og som indbød til en Kritik, men under Forventning af, at Sagen kan ordnes paa denne Maade, troede Udvalget den Gang, at man under de da tilstedeværende Forhold kunde gaa ind paa den afsluttede Kontrakt. Dette var imidlertid i Forventning om, at Kontrakten skulde overholdes og ikke i Forventning om, at der skulde finde en saa urimelig Overstridelse Sted som den, der nu er bebudet. Der-